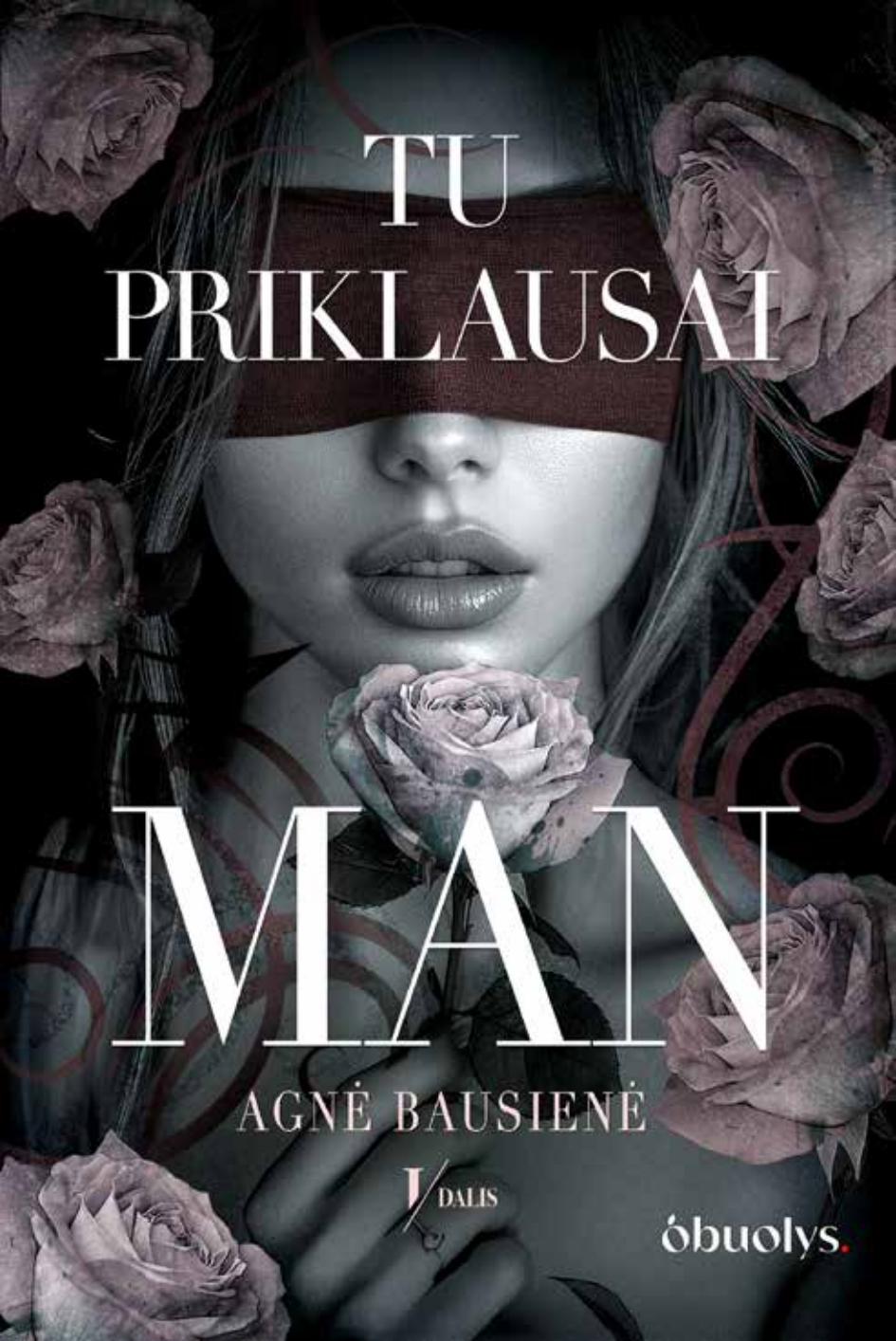

A black and white artistic photograph of a woman's face, partially obscured by a dark blindfold. Her lips are slightly parted. She is holding a rose in front of her mouth. The background is filled with several other roses and faint, swirling red lines. The overall mood is mysterious and sensual.

TU
PRIKLAUSAI

MIAN

AGNĖ BAUSIENĖ

I/DALIS

obuolys.

TU PRIKLAUSAI MAN

AGNĖ BAUSIENĖ

I/DALIS

Romanas

Tu norėsi būti jos vietoje...
Kad prispausčiau tave prie sienos.
Kad pirštais apglėbčiau tau kaklą...
Lūpomis prisiliesčiau prie tavo odos...
Kad pašnibždėčiau tau į ausį:
„Tu priklausai man.“
O tada pajustum mane.
Giliai. Stipriai. Iki pat paskutinio atodūsio.

– Rydas

PIRMAS SKYRIUS

IVA

Naktis buvo stingdanti. Vasaros vakaro vėsa smelkėsi net per drabužius, gėrėsi į odą, gniaužė kvėpavimą. Nors pats vidurvasaris, naktis buvo keistai rudeninė, šalta.

Pamaina ligoninėje išsiurbė paskutines jėgas – rankos vis dar virpėjo nuo nuovargio, smegenys veikė kaip per rūką. Pavargę žingsniai aidėjo beveik tuščioje aikštėlėje, kurioje stovėjo tik keli automobiliai.

Pajutau, kaip per kūną perbėgo keistas šiurpas. Sustojau. Lėtai apsidairiau, bandydama suvokti, kas ne taip. Aplink buvo ramu.

Per daug ramu.

Gatvės triukšmas nurimęs, tarsi visas pasaulis miegotų. Tyliai įkvėpiau ir pajudinau pirštus, gniauždama automobilio raktelius.

Paskutiniai keli žingsniai iki automobilio.

Jau beveik tiesiau ranką atrakinti automobilį, kai staiga kažką išgirdau už nugaros. O tada pajutau, kaip kažkas iš nugaros griebia mane už rankos.

Šokas trenkė į smegenis kaip elektros srovė. Bandžiau ištrūkti, bet pirštai buvo tvirti, spaudžiantys, verčiantys mane pasisukti.

Nežinomas vyras stovėjo per arti. Tamsūs rūbai, aistrus alkoholio kvapas, sunkus iškvepiamas oras ant mano odos.

– Na, na, kur taip skubi? – sumurmėjo šiurkštus balsas. Mano širdis įsirežė į gerklę.

– Paleiskit! – balso tonas nebuvo toks stiprus, kaip norėjau.

Vyras tik nusišypsojo, jo pirštai stipriau sugniaužė man riešą.

– Pirma pašnekam, mažute. Toks gražus veidelis...

Pradėjau muistytis, ranka siekiau rankinuko, bet staiga – kažkas sugriebęs vyrą už peties patraukė atgal.

Kažkas tamsaus. Galingo. Staigiai atsisukau, nesuvokdama, kas vyksta.

Vienu staigiu judesiu mano užpuolikas buvo atplėštas nuo manęs ir nusviestas ant žemės. Jis spėjo tik keistai surikti prieš atsitrekdamas į betoną. O tada:

– Pasakyk man, ar nori, kad tau lūžtų ranka ar koja? – pasigirdo žemas, grėsmingai ramus balsas.

Sustingau.

Nepažįstamas vyras stovėjo priešais mano užpuoliką. Mačiau tik jo siluetą tamsioje gatvėje. Aukštas, vilkintis juodai, rankos atsainiai kišenėse. Kalbėjo ne intensyviu, bet pavojingai ramiu tonu.

Vyras stovėjo tarsi turėtų absoliučią galią spręsti, ar šis užpuolikas rytoj dar galės vaikščioti.

Nelaimėlis, prieš kelias sekundes elgęsis taip įžūliai, dabar atrodė sutrikęs.

– Klausyk, vyruti, aš nenorėjau... – sumurmėjo jis, keldamas rankas.

– Kurią? – pakartojo nepažįstamasis, kiek palinkdamas į priekį.

– Aš tiesiog... – užpuolikas bandė sprukti, bet nepažįstamasis žengė žingsnį į priekį, ir vyras tarsi sustingo.

Jo buvimas buvo dusinantis. Užpuolikas bandė žengti atgal, bet nesugebėjo. Jo akys lakstė nuo manęs prie stovinčio vyro.

– Klausyk, nereikia jokių nesąmonių, – nervingai nusijuokė mano užpuolikas, kilstelėdamas rankas, tarsi taip galėtų apsaugoti. – Aš tiesiog pajuokavau, nieko rimto...

Šešėlis neatsakė. Jo ramybė buvo per daug tyli. Per daug pavojinga.

Jis pasisuko tik akimirkai, o tada, prieš spėjant suvokti, vienu staigiu mostu trenkė vyrui į saulės rezginį.

Užpuolikas išleido keistą, duslų garsą ir susirietė perpus, rankomis susiėmęs už pilvo. Ore pasigirdo sunkus, duslus dūžis, kai jis keliais trenkėsi į asfaltą.

– Tu, – tarė šešėlis be jokių emocijų, žiūrėdamas į iš skausmo besiraitantį vyrą. – Dabar vaikštai labai plona linija...

Užpuolikas sunkiai įkvėpė, jo rankos virpėjo, tarsi kūnas atsisakytų jam paklusti.

– Kas... kas tu per... – jis bandė prakalbėti, bet nesugebėjo.

Akimirką mane užvaldė absurdiška mintis, kad dabar jis suprato, koks bejėgis buvo.

Tamsusis vyras atsitūpė ant kulno prieš jį, galvą palenkė į šoną. Iš nugaros jis neatrodė nei supykęs, nei įniršęs.

– Pažvelk į mane, – prabilo ramiai.

Užpuolikas žvilgtelėjo į jį tik sekundės dalį.

– Turi dvi galimybes, – tarė vyras. – Arba dabar atsisotji ir dingsti man iš akių. Arba lieki ir lauki, kol aš nuspręsiu, ką su tavimi daryti.

Tyla.

Užpuolikas dar bandė atgauti kvapą.

Tamsusis vyras ištiesė ranką ir lyg norėdamas pa-
brėžti savo kantrybės ribas lėtai įsmeigė pirštus jam į
gerklę.

– Aš nesižaviu tokiais kaip tu, – tarė jis.

Pirštus įsmeigė dar šiek tiek giliau, ir vyras krūpte-
lėjo.

Aš negalėjau pajudėti. Atrodė, kad iš baimės mano
kūnas suakmenėjo.

Užpuoliko akys, kurios prieš kelias sekundes degė pa-
sitikėjimu, dabar atrodė kupinos panikos.

– Aš supratau! Supratau! – užpuolikas ėmė purtytis,
trūkčiodamas galvą, stengdamasis ištrūkti.

Tamsusis vyras akimirką nesusėgavo. Tada atitraukė
ranką.

– Dink.

Tas žodis susmigo į orą kaip peilis. Vyras net nesu-
gebėjo iš karto atsikelti – vos nenugriuvo, bet galiausiai
nubėgo kiek įkabindamas, net nesigręždamas atgal. O
tada likome tik mudu.

Aikštelėje tvyrojo tiršta, dusinanti tyla. Aš vis dar
stovėjau įsitempusi, sunkiai tvardydamą kvėpavimą. Jis

stovėjo be jokio skubėjimo, be jokio nerimo. Lėtai atsisuko į mane nusitraukdamas kapišoną nuo galvos.

Vyras buvo aukštas, stiprus, dominuojančios laikysenos. Tamsūs, ryškūs bruožai – stiprus žandikaulis, tiesi nosis, tvirtos, bet ne per plačios lūpos. Jo oda šviesi, bet ne blyški, o kontrastuojanti su tamsiomis, beveik juodomis akimis, kurios naktį atrodė pavojingai gilios.

Gražus. Pavojingai gražus.

Jo plaukai tamsūs, lengvai pašiaušti, bet ne per ilgi. Jis atrodė pasitikintis savimi, kiek arogantiškas, bet kartu kažkaip... ramus.

Ir jo akys – žvilgsnis buvo toks intensyvus, lyg pervėrė kiaurai.

Kraujas mano venose staiga tapo per tirštas. Širdis plakė per stipriai, per garsiai. Jis stovėjo vis dar nepajudėdamas, per daug ramus, per daug užtikrintas.

Pajutau, kaip per kūną perbėgo drebulys. Atsitraukiau.

Vienas žingsnis atgal.

Tada dar vienas.

Mano akys lakstė tarp jo ir tamsios aikštelės. Ar yra žmonių? Kur yra kas nors, kas galėjo matyti, kas čia įvyko? Bet mes buvome vieni. Girdėjosi tik tolimos sirenos ir mano pačios kvėpavimas – greitas, nutrūkstamas.

Jo akys sekė kiekvieną mano judesį. Aš tikrai turėjau jam padėkoti. Jis mane išgelbėjo. Bet kažkas manyje neleido tų žodžių ištarti.

Nes... nežinojau, ką jis gali man padaryti.

– Kas tu? – mano balsas buvo tylesnis, nei norėjau.

Iš karto jis neatsakė. Jo veidas išliko neįskaitomas.

Ir tai buvo blogiausia. Jei būtų agresyvus, jei būtų šaukęs, jei būtų bandęs ką nors padaryti – tai bent jau būtų logiška. Bet jo ramybė... Jo tylą buvo grėsminga.

Atsitraukiau dar kelis žingsnius.

– Man nereikia pagalbos, – sušnabždėjau.

Melavau. Aš akivaizdžiai buvau sukrėsta, išsigandusi, o mano kūnas vis dar jautė prieš kelias minutes patirtą spaudimą. Bet dabar kažkas manyje sakė, kad šis vyras yra dar pavojingesnis nei anas, bandęs mane užpulti.

Jis žengė žingsnį į priekį. Tik vieną. Bet to buvo per daug.

Aš sustingau.

Jis pastebėjo. Matė mano reakciją, bet to nesureikšmino.

Vyras stovėjo pernelyg ramiai, pernelyg užtikrintas, ir tik tada, kai tyliai įkvėpiau, pamačiau, kaip jo pirštai lėtai atsipalaiduoja.

Ir tada jis pajudėjo.♪

Lėtai.

Jo žingsniai buvo beveik

Naudokite šį QR kodą,
kad paklausytumėte
Arctic Monkeys
dainos „Do I Wanna
Know?“.

negirdimi, bet man jie skambėjo kaip metaliniai varžtai, pamažu prisukantys mane prie vietos, iš kurios nebegalėjau ištrūkti.

Žingsnis. Aš atsitraukiau.

Dar vienas žingsnis.

Kvėpavimas tapo paviršutiniškas, nesuvokiau, kodėl negaliu tiesiog apsisukti ir nueiti.

Mano kūnas nenorėjo likti, bet kažkas manyje... kažkas manyje jau žinojo, kad iš čia neišeisiu be atsakymų.

Dar vienas žingsnis.

Jis neskubėjo.

Jis nešoko prie manęs, nesiveržė kaip pakvaišęs. Bet kiekvienas jo judesys privertė mano kūną reaguoti taip, lyg jis būtų toks.

Pasijutau atsidūrusi aklavietėje, kol mano nugara atsirėmė į šaltą automobilio paviršių.

O tada jis sustojo.

Per arti.

Jo kvapas – tamsus, gilus, aštrus. Jo šešėlis ant mano odos – dusinantis. O žvilgsnis...

Jo pirštai nejudėjo, bet kažkas jo laikysenoje priver-
tė mane įsitempti, lyg jis jau mane liestų. Aš nežinojau,
kodėl negalėjau kvėpuoti. Kodėl mano krūtinė kilnojosi
taip smarkiai. Kodėl jis vis dar tylėjo. Ir kodėl aš, po ga-
lais, nerėčiau iš visų plaučių.

Akimirką jis tiesiog mane stebėjo. Lyg studijuotų.
Lyg vertintų mano baimę ir bandytų nuspręsti, ar jam
tai patinka.

Tada jis prakalbo.

Lėtai. Tamsiai. Per daug asmeniškai.

– Tu manęs tikrai neatsimeni, Iva?

Žodžiai susmigo į mane taip giliai, kad beveik nepa-
jutau, kaip atsikvėpiau. Visame pasaulyje buvo vienas
vienintelis žmogus, kuris mane taip vadino. Vienintelis.
Bet tai negalėjo būti jis.

Akimirką mano mintys nustojo veikti. Niekas nebe-
susijungė. Kažkas manyje jau žinojo atsakymą, žinojo,
kas jis. Bet protas atsisakė šią mintį priimti.

Jis palenkė galvą į šoną. Tą mažytį, subtilų judesį
mano kūnas atpažino greičiau nei sąmonė. Lyg žiūrėčiau
į praeities šešėlį. Lyg kažkas, ką pažinojau prieš daugelį
metų, dabar stovėtų prieš mane – bet visiškai svetimas.
Mano lūpos prasivėrė, bet nežinojau, ką pasakyti.

Kaip įmanoma, kad jis... Ne, tai negali būti tiesa.

Aš tylėjau. O jis lėtai palinko arčiau. Vos juntamai. Jo šešėlis slinko per mano kūną, jo kvėpavimas susimaišė su manuoju, ir staiga tarp mūsų nebeliko oro.

Jis buvo per arti. Jo žvilgsnis buvo per gilus, per daug skvarbus. Aš galėjau nususukti. Galėjau pabandyti išsisukti iš situacijos. Bet kažkodėl mano kūnas liko stovėti ten pat. Tarsi lauktų ko nors, ką mano protas vis dar atsisakė suprasti. Tada jis pakėlė ranką. Lėtai. Tyčia. Pirštų galiukais vos palietė mano smakrą ir sulaukė savo ranką taip lengvai, lyg galėtų akimirksniu atitraukti. Bet jis neatitraukė. Jo oda buvo šilta. Jausmas per daug intymus, per daug tiesioginis. Širdis daužėsi krūtinėje.

Jis pirštu šiek tiek kilstelėjo mano smakrą į viršų. Lėtai, valdydamas kiekvieną savo judesį. Priversdamas mane į jį pažiūrėti.

– Pažiūrėk į mane, – tarė jis. Tyliai. Giliau nei turėtų. Balsas virpėjo manyje tarsi jau girdėta melodija.

Mano kvėpavimas įstrigo gerklėje. Akys kilo aukšty, susidurdamos su jo. Ir tada aš pajutau. Pajutau, kad kažkas manyje lūžta. Kažkas, kas buvo užmiršta. Kažkas, kas buvo paslėpta ilgus metus. Akimirką viskas dingo. Naktis, šaltis, ką tik įvykęs užpuolimas.

Liko tik jo akys.

Ir tada – supratimas.

Švelnus, skausmingas, netikėtas, bet visada buvęs čia, giliai manyje.

Jo pirštas vos juntamai krustelėjo ant mano smakro, palikdamas šiltą, per daug intymų pėdsaką. Buvau įstigusi tarp jo ir automobilio, bet ne tik fizine prasme. Nuo to, kaip jis žiūrėjo į mane – lėtai, išmeigęs akis taip giliai, kad atrodė, jog jų atspindyje mačiau save. Jo kvėpavimas maišėsi su manuoju. Dar akimirka, ir prarasiu save visiškai. Jis laukė. Kažko tikėjosi.

– Išstark mano vardą, – dusliai, žemu balsu prabilo jis, o jo pirštas vėl švelniai pajudėjo, tarsi bandytų mane priversti suvokti neišvengiamą tiesą.

Žinojau. Jau žinojau. Kiekviena mano kūno ląstelė tai jautė. Žinojau nuo pirmos akimirkos, kai pamačiau jo akis, nors protas vis dar priešinosi, atsisakydamas priimti tai kaip realybę. Bet dabar... širdis buvo užtikrinta.

– Rydai?.. – išlemenau, pati negalėdama patikėti, kad ištariau šį vardą garsiai.

Jo akys tvykstelėjo.

Lyg šis žodis ką nors manyje būtų sulaužęs. Lyg šis vardas nebūtų tiesiog vardas, o kai kas kur kas daugiau –

prisiminimas, skausmas, trauka, visa praeitis, kurią stengiausi užkasti giliai po savimi daugelį metų.

Jis neatsakė iš karto. Pirštais vis dar laikė mano smakrą, jo kūnas buvo per arti, o akys – per daug godžios. Atrodė, lyg jis klausytų, kaip tas vardas skamba mano lūpose. Lyg tikrintų, ar aš iš tiesų prisimenu.

– Seniai nesimatėm, Iva, – pasakė pagaliau, o jo balse buvo kažkas, nuo ko per nugarą perbėgo šiurpuliukai.

Mano mintys susijaukė. Širdis daužėsi taip stipriai, kad negalėjau girdėti nieko kito. Rydas. Mano Rydas. Tas pats berniukas, su kuriuo leisdavome dienas, bėgiodami miškuose, svajodami apie ateitį, juokdamiesi iki skausmo. Tas pats berniukas, kuris vieną dieną tiesiog išnyko iš mano gyvenimo. O dabar... dabar jis stovėjo prieš mane kaip visai kitas žmogus.

Jis nebeatrodė kaip tas berniukas, kurį pažinojau. Jis buvo... pavoingas. Vyriskas, per daug užtikrintas, per daug dominuojantis. Niekada nebūčiau pagalvojusi, kad mūsų susitikimas bus toks. Kad jį sutikusi pirmiausia pajusiu ne džiaugsmą, ne palengvėjimą, o baimę.

– Tu... – bandžiau kažką pasakyti, bet nežinojau, ką.

Jis palinko šiek tiek arčiau, vis dar nepatraukdamas rankos man nuo smakro.

– Ar tai baimė tavo akyse? – sumurmėjo žemu balsu, lyg tai ji iš tikrųjų domintų.

Akimirką sustingau. Ar bijojau? Nežinau. Viskas manyje pynėsi – šokas, sumišimas, prisiminimai, kuriuos jau buvau pamiršusi.

Bet kartu su tuo buvo dar kažkas. Kai kas, ko nenorėjau pripažinti net sau.

Atsargiai atitraukiau galvą nuo jo pirštų, priversdama ją paleisti mano smakrą.

– Ką tu čia darai? – paklausiau tyliai, vis dar nesavu balsu.

Jis trumpai šyptelėjo. Tačiau šypsena nebuvo ta draugiška, kurią prisiminiau. Ji buvo kažkokia kitokia – šaltai pasitikinti savimi, pavojingai atsargi. Lyg jis stebėtų mane ne kaip žmogų, kurį kadaise pažinojo, o kaip įdomią situaciją, kurios baigtį jau seniai numatė.

– Ar nenorėtum man pasakyti „ačiū, kad mane išgelbėjai“, užuot kamantinėjusi? – jo balsas buvo lėtas, gilus, su vos juntama ironijos nata.

Aš sumirksėjau.

Jis teisus. Jis mane išgelbėjo. O aš tik stovėjau priešais jį su visomis tomis sumišusiomis mintimis, klausimais, nesuprasdama, kaip su tuo susitvarkyti.

Viskas manyje per daug susivėlė. Rydas. Mano Rydas. Ar aš iš viso dar galėjau jį vadinti savu?

Pajutau kažką viduje – lyg sunkų, nematomą gumulą, gniaužiantį krūtinę, neleidžiantį iki galo suprasti, ką turėčiau jausti. Tiek daug metų prabėgo. Tiek daug laiko, kai jis neegzistavo mano pasaulyje. Bet dabar jis čia. Stovi priešais mane, didesnis, tamsesnis, svetimesnis nei galėjau kada nors įsivaizduoti.

Ir vis dėlto... Jis mane išgelbėjo. Galbūt tai vienintelis dabar išties reikšmingas dalykas.

Prieš spėdama pagalvoti, ką darau, pasvirau į priekį. Mano kūnas prigludo prie jo, rankos apšivijo jo liemenį. Pajutau tą keistą, raminantį artumą – tvirtą, nekeliantį abejonių, lyg būčiau palietusi kažką neišjudinamai stipraus.

Jis nesujudėjo.

Tik pajutau, kaip jo rankos pakilo, o tada lėtai, atsargiai sustojo man ant nugaros. Jo kūnas buvo šiltas. Kvapas tamsus, sodrus, užvaldantis. Ir tai... keistai pažįstama, nors viskas buvo kitaip.

– Ačiū, – sušnabždėjau.

Jo pirštai šiek tiek sujudėjo. Vos pastebimai, bet aš jutau kiekvieną krustelėjimą.

Skaitykite likusius
236 iš **256** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Ji niekada nėra patyrusi tokios nepamiršamos traukos.
Jis – labai pavojingas vyras, nuo kurio bet kuri moteris turėtų
sprukti neatsisukdama. Bet kai prisilietimas svaigina labiau, nei
gąsdina pavojus, pabėgti nebėra kur.

Po dvidešimties metų Iva ir Rydas susitinka visiškai netikėtai –
pavojingoje situacijoje, kai Rydas išgelbėja ją nuo užpuoliko.
Iš pradžių Iva jo neatpažįsta, tačiau vėliau supranta, kad tai jos
vaikystės meilė.

Rydas niekada nebuvo jos pamiršęs. Jis sekė jos gyvenimą, domėjosi
kiekvienu jos žingsniu, bet dabar, kai vėl ją surado, neketina paleisti.

Iva jaučia trauką Rydui, tačiau jo dominavimas ir kontrolė ją gąsdina.
Jis vis išprovokuoja ją, priartina prie ribos, kol galiausiai ją trauka
išsiveržia per kraštus...

Tačiau Rydas į Ivos gyvenimą pritraukia ne tik nepatirtus jausmus ir
emocijas, bet ir labai realų pavojų. Kai ją užpuola Rydui priskolinęs
žmogus, Iva net tamsiausiam košmare nebūtų patikėjusi, kokio
žiauraus atsako nelaimėlis sulauks iš jos pavojingojo meilūžio...

Tai – ne saldus romanas. Tai tamsus, aistringas nuopuolis į vyro,
kuris niekada nepaleidžia, rankas.

SKAITYKITE ANTRĄJĄ
RYDO ISTORIJOS DALĮ

Kiekviena nupirktą
knyga = pasodintas medis
www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-797-4

Grožinė literatūra > Meilės romanas

Veisėlio dizainas: Ili Gruteraitė

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS